

V. HUGO.

CÂND TOTUL DOARME...

Când totul doarme 'n lumea cu sufletu 'n extaze,
M'așez supt dom de stele incununat de raze
Și-aștept tăcut să cadă de sus murmure, șoapte ;
Iar ceasu 'n van m'atinge cu aripe ușoare,
Când eu mișcat contemplan eterna serbătoare
Ce o revarsă cerul strălucitor în noapte.

Credeam, în somnul lumii, că 'nvăpăiații sori
Ard numai pentru mine pe boltă lucitori ;
Că singur eu fusesem chemat să-i înțeleg ;
Că eu, o biată umbră tăcută și obscură,
Eram ciudatul rege al pompei din natură ;
Și cerul pentru mine se lumina întreg !

Trad. de Nicolae Țimiraș.

DIN CONSTANTIN BELMONT.

În vara asta n'am cules ogor slăvit,
Și n'am putut da versuri binecuvântate.
Ci vorbe josnice și false-am auzit...
Și ce de robi văzui... Mii cete înfuriate !..

Ast' vară n'am simțit al câmpului miròs,
Și 'n drumul meu n'am întâlnit măcar o floare...
Dar am văzut cum frați se omorau hidos..
O !.. Pân' la fericire, câtă 'ndepărtare !

În vara asta, ce-i sărutul, n'am știut,
Dar am văzut săruturi multe de trădare :
Pe Iuda 'n mii și mii de fețe l-am văzut
Cum da săruturi câte valuri sânt pe mare !..

Ast' var' a fost căderea noastră cea mai grea...
Puterile ast' vară ni se risipiră...
De-atunci rămas-am cu pustia soart' a mea,
De-atunci, în Rusia, speranțele-mi muriră !

Trad. de M. PRICOPIE.